ŽIVÉ DIVADLO S FIGURAMA

S nejvyšším guberniálním povolením všem pánům na vědomost se dává, že dnes se bude producírovati aneb auffírovati historie která se vypisuje

KURANDO A ŠPÁDOLÍNO

aneb

SPOLEK VRAHŮ ZE ŠVÁBSKÉHO POMEZÍ

též

VĚNCESLAV A ADLETA

jinak

LOUPEŽNÉ PŘEPADENÍ HRADU ŠLAKENVALDU

strašlivá loupežnická a rytířská původní veselohra pro obveselení mysle a pro výstrahu lidem sepsaná při kterémžto žertu aneb frajšpásu cajtfrtrajbu čili kratochvíli všechny figury na našem holandském novovlasteneckém tyjátru nic jináč než jako živé persony se pohybovati a si vykračovati budou a náš malý Kašpárek čili Pimprle všechno obveselí k čemuž se velectěné publikum, slavný militér a vysoká šlechta uctivě zvou Honzo bubnuj.

Na první plác se platí dle libosti ne však méně než dva groše na druhý groš a na třetí dva krejcary něco od večeře nebo kus sena pro toho našeho koně. Šauplac zůstává v povědomosti Honzo bubnuj.

KAŠPÁREK

OTAKAR PRAJZNER

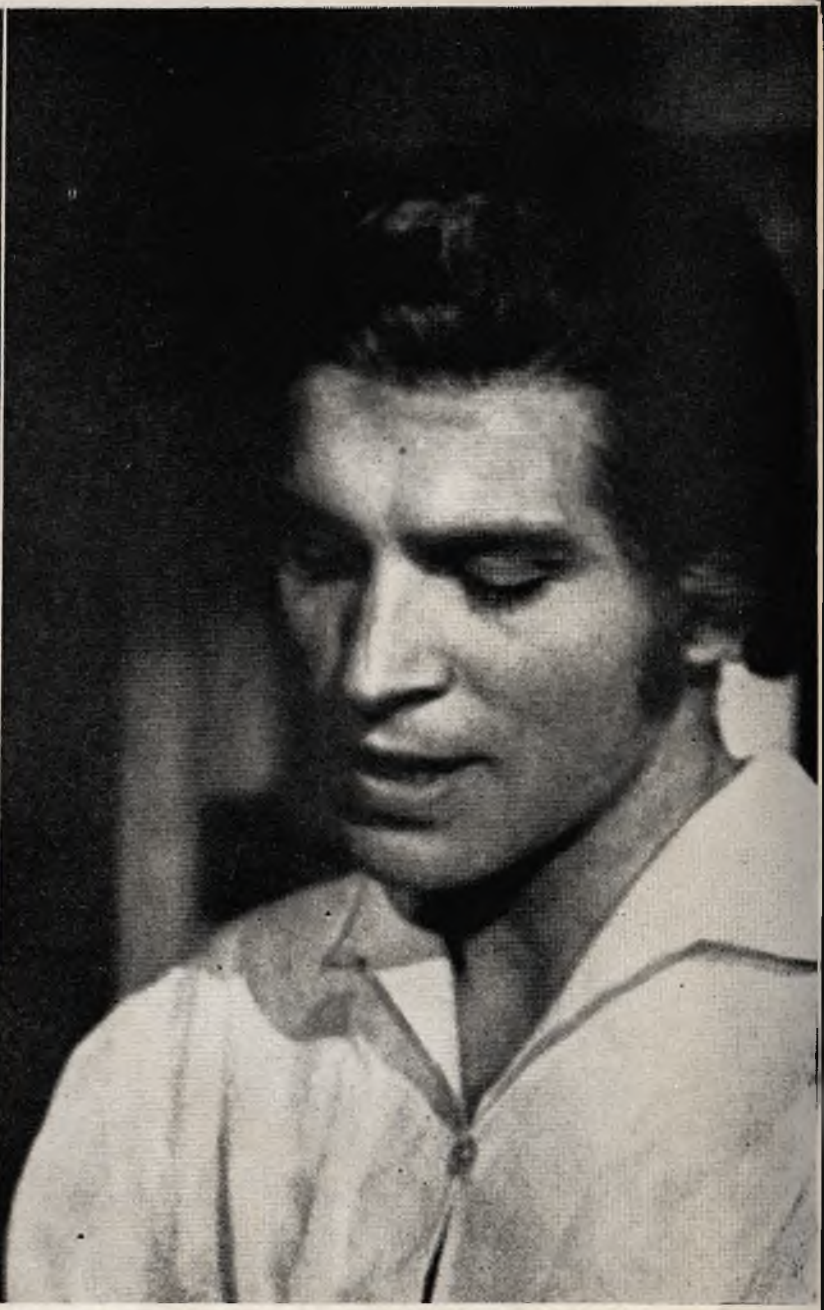

Alois Jirásek: **Lucerna**
Režie: **František Čech**

Výprava: **Miroslav Melenc**
Hudba: **Petr Mandel**

Blanka Meierová (kněžna)
Ivo Kubečka (mlynář)

Otakar Janda (vodník Ivan)

Saša Lichý: **Piseň o Fanfánu Tulipánu**
Režie: **Saša Lichý**

Výprava: **Otakar Schindler**
Hudba: **Jan Tomšíček**

Jan Filip (Fanfán Tulipán)

Jana Postlerová (Madeleine)

Jan Filip (Fanfán Tulipán)

Matěj Kopecký a jiní lidoví autoři:

KURANDO A ŠPÁDOLÍNO

aneb

SPOLEK VRAHŮ ZE ŠVÁBSKÉHO POMEZÍ

též

VĚNCESLAV A ADLETA

jinak

LOUPEŽNÉ PŘEPADENÍ HRADU ŠLAKENVALDU

(podle starých loutkářských her upravil Pavel Hradil)

Program vydalo DPB. Textovou část připravil P. Hradil — Výtvarník O. Schindler — Fotografie F. Krasl. Typografická spolupráce L. Kus. — Vytiskly Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, provoz 22, Ostrava 1, Hollarova 14. Cena 0,90 Kčs. T 12 70528

O S O B Y A O B S A Z E N Í

rytíř na hradu Šlakenvaldu	**Jiří Zach**
rytířka, jeho choť	**Ludmila Bednářová**
Věnceslav, jejich syn	**Petr Popelka**
hradní	**František Labudek j. h.**
Adleta, jeho dcera	**Monika Pošívalová**
Kurando, vůdce vrahů	**Milan Sova**
Špádolíno, vůdce vrahů	**Antonín Pokorný**
Vrahomord, vrah	**Ivo Kubečka**
Možděl, vrah	**Arnošt Borovec**
kmucháček	**Alexandr Postler**
kmutr	**Jeroným Horák**
Kašpárek, pocestný	**Otakar Prajzner**
Škrhola, kunšel z Dolní Lhoty	**Otakar Janda**
Principál	**Alexandr Postler**
vrahové, zbrojnoši	

režie	**Pavel Hradil**
výprava	**Ilda a Jiří Pitrovi j. h.**
hudba	**Jan Tomšíček**

pohyb. spolupráce **Evelyn j. h.**

inspice **Jaroslav Fukala**

napovídá **František Labudek**

Skutečnými autory textů, z nichž jsme čerpali, jsou generace českých loutkářů minulého a předminulého století. Matěj Kopecký sám žádnou hru nenapsal, ba pravděpodobně vůbec psát neuměl. Jeho jméno však v obecném povědomí představuje nejlepší tradice starého českého loutkářství a v tomto smyslu patří do záhlaví naší hry.

Vznik loutkářských textů je velmi složitý a jeho počátek mizí v šerém dávnověku. Své náměty čerpali loutkáři z nejrůznějších pramenů: ze starých legend, rytířských historií, ale především z her uváděných živými herci.

Není třeba zatajovat, že české loutkové divadlo nevzniklo jako samostatný druh divadla, ale jako nouzová napodobenina divadla živého. Díky svým svébytným možnostem se však záhy osamostatnilo a vytvořilo vlastní divadelní tradici. Mezi prkénky loutkového divadla vznikly jediné typické divadelní postavy, které přetrvaly do dneška: Kašpárek a Skrhola.

Naše loutkové divadlo bylo ryze české a světové zároveň. V jeho předlohách se odrážely motivy světové literatury (Doktor Faust, Don Juan) a rodnými bratry Kašpárka byli indický Vidušaka, turecký Karagöz, italský Maccus, francouzský Polichinelle, německý Kasperl a anglický Punch.

Dnes, kdy divadlo hledá svébytný umělecký výraz v konkurenci s televizí a filmem, poskytují nám staré loutkářské texty právě to, čeho se věčně nedostává: jednoduché a jasné situace a jadrný jazyk. V tomto smyslu představují rozsáhlou a dosud zcela nevyužitou pokladnici.

Tradice českého loutkářství byla v minulosti často zneužívána. Na jedné straně vznikala kolem loutkářských principálů svatozář národního buditelství, ačkoliv jim šlo především o poutavé divadlo a na druhé straně byla jejich práce vysmívána v četných parodiích. Avšak dnes, v době rušných a častých společenských změn se nám po dobré tradici začíná stýskat. Cítíme, že především v ní — ať chceme, nebo ne — jsou kořeny našeho bytí. Proto byl náš přístup k inscenaci veden především úctou. Nejde nám ovšem o muzeální napodobeninu, ale o probuzení všeho, co je v těchto hrách dodnes živé. Budeme se jistě usmívat nad příhodami statečného rytíře, věrné Adlety a krvežíznivých loupežníků. Nevíme však o ničem, co by nás opravňovalo změnit úsměv v posměch.